

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 56.

Anden Session.

21de Møde.

Onsdagen den 6te November.

(Fortsat.)

Justitsministeren: Den ærede Forslagsstiller begyndte sit Foredrag med at udtale, at han maatte ansee det onfseligt, at denne Sag kunde stilles omtrent paa samme Standpunkt, hvorpaa vi forlode den sidst, og at altsaa den almindelige Discussion ved denne første Behandling kunde indskrænke sig til det kortest Mulige. Jeg troer ogsaa, at denne Anskuelse er den rigtigste. Det Presseforudkast, der fremkom under forrige Sammenkomst, gav ved den første Forelæggelse Anledning til saa vidtløftige Discussioner, at, dersom disse nu skulde gjentage sig, dersom de forskjellige Hoved- og Grund-Anskuelser, der da gjorde sig gjældende, atter nu skulde træde frem, vilde vi faae en rig Anledning til at tale i flere Dage, og, mine Herrer! jeg troer, kun til liden Nytte; thi jeg holder mig overbevist om, at ethvert af Thingets Medlemmer vil allerede have havt tilstrækkelig Anledning til at danne sig en saadan Anskuelse om denne Sag, at han ikke let vil finde sig foranlediget til at forandre den, hvilke Forhandlinger her end maatte foregaae. Jeg skulde derfor ogsaa have søgt at undgaae at forlænge denne Discussion, dersom jeg ikke ansaae mig forpligtet til strax at udtale for den ærede Forsamling, fra hvilket Standpunkt jeg for Tiden betragter Sagen; og jeg føler mig navnlig opfordret dertil, fordi jeg ikke i denne Sammenkomst har forelagt Thinget noget Udcast til en Lov desangaaende, skjøndt jeg i forrige Sammenkomst ifølge den i Statsraadet tagne Beslutning havde den Ære at forelægge Rigsdagen et saadant Lovudkast. Jeg troer da, at Regjeringen, ved ifjor at have forelagt et Lovudkast om denne Gjenstand, har

bevist, hvormeget magtpaaliggende det var den at see de paagjældende Forhold ordnede paa en saadan Maade, at paa den ene Side de Mand, som bevæge sig i hine Forhold, kunne have den fornødne Frihed til at bevæge sig saaledes, at de derved kunne bidrage, hvad de formaae, til Oplysnings Udbredelse, hvortil naturligtvis den frie Presse yder et meget righoldigt Middel; og at paa den anden Side Pressen ikke skal udsee, at der kan være saadanne Baand paa den, at deri vil kunne have Betyggelse for Stats-Institutionernes Opretholdelse, Betyggelse for, at ikke Borgerne, uden derimod at have noget tilstrækkeligt Rettsmiddel, udsættes for Angreb paa deres Ære, deres borgerlige og materielle Interesser. Regjeringen troede ogsaa, at det da var det rette Tidspunkt at fremkomme med en saadan Lov; thi der havde i lang Tid bestaaet en i vore Tider sjelden Overensstemmelse imellem Regjeringen og Folket; begge havde været besjælede af den samme Syer, den samme varme Følelse for Vigtigheden af, under de nærværende Forhold at kæmpe og arbeide til eet Maal; det havde for Regjeringen og navnlig for Justitsministeren været nødvendigt at anvende de Love, som forelaae om Presseovertrædelser; thi de Overtrædelser, der vare fremkomne, vare af en saadan Beskaffenhed, at de aldeles sank hen og bortfaldt mellem hele den øvrige Presses Frembringelser, hvilke i Regelen støttede Regjeringen paa dens Bane. Men paa den anden Side anerkjendte man ogsaa, at Forholdene kunde stille sig anderledes; man maatte ogsaa forudsætte, at et saadant Tidspunkt muligt kunde indtræde, hvor Justitsministeriet vilde blive nødsaget til at ansee det som sin fulde Pligt, med Strenghed at anvende de Love, der forelaae som de gjældende. Jeg har aldrig udtalt mig om, at Forordningen af